Πριν λίγες μέρες, μέσα σε ένα κλίμα φόβου και προσδοκιών, ταραχής και έντονης αστυνόμευσης, ο πατριάρχης της πρεσβυτέρας Ρώμης -ο πάπας- επισκέφτηκε τον πατριάρχη της νέας Ρώμης, δηλαδή της Κωνσταντινούπολης. Μετά τη συνάντηση, όλες οι πλευρές δήλωσαν ικανοποιημένες, και οι φόβοι για την πρόκληση ταραχών αποδείχθηκαν ψευδείς. Επικράτησε η πολιτική και νίκησε η ειρήνη. Τι συνέβηκε, όμως, στην πραγματικότητα; Κερδίστηκε ή χάθηκε μια ευκαιρία;

Κάθε φορά που το παλαιό συναντάει το νέο, ένας κύκλος φτάνει στο τέλος του, και σηματοδοτείται μια εποχή εκκαθάρισης, μια εποχή κατά την οποία μπορούν να κλείσουν οι ανοικτοί λογαριασμοί και να τεθούν οι βάσεις για ανανέωση και νέο ξεκίνημα. Έτσι, το νέο μπορεί να πάει ακόμα πιο μπροστά, και το παλαιό να ξεφύγει από τον εγκλωβισμό του στο παρελθόν, και εξαγνισμένο να βρει τη θέση του μέσα στο αιώνιο παρόν.
'Οταν, όμως, το παλαιό συναντάει το νέο που έχει γίνει και αυτό παλαιό, τότε εδραιώνεται η παρουσία και των δύο αυτών στιγμών μέσα σε ένα χώρο ψευδαίσθησης και αποπροσανατολισμού. Εκεί ο χρόνος έχει σταματήσει να κυλάει και ο οδηγός έχει προ πολλού αποσυρθεί. Η πτωτική κατεύθυνση των πραγμάτων μπορεί να θεωρείται βέβαιη. Από την άλλη μεριά, με την επίσκεψη του πάπα στην Κωνσταντινούπολη, πραγματοποιήθηκε μια κίνηση, από μια κατάσταση προς μια άλλη κατάσταση, από τη Δύση προς την Ανατολή, και μία κίνηση κρύβει πάντα μέσα της ένα δυναμισμό, ο οποίος γεννάει την ελπίδα πως έστω και την ύστατη στιγμή, αφού υπάρχει κίνηση, οι πράξεις των ανθρώπων μπορεί να κερδίσουν την επιείκεια του ουρανού, η πτωτική πορεία να ανακοπεί, και η ανοδική εξέλιξη να συνεχιστεί. Η κίνηση αυτή απέδειξε, πως ακόμα και τώρα, το παλαιό μπορεί να αναζητήσει το νέο, το χάσμα να γεφυρωθεί, και πάνω στον ενοποιημένο χώρο της συνάντησης, να στηθεί το μέλλον μιας καλύτερης, περισσότερο ευτυχισμένης και περισσότερο συνειδητής ζωής.

Μπροστά σ' αυτά τα γεγονότα, αυτή την τόσο κρίσιμη εποχή, εμείς δεν επιτρέπεται να παραμένουμε σιωπηλοί και αμέτοχοι θεατές, αλλά οφείλουμε να ενισχύουμε αυτού του είδους τις κινήσεις, με κάθε τρόπο, και ιδιαίτερα ωθώντας και κατευθύνοντας το δικό μας "παλαιό" σε μια συνάντηση με το δικό μας "νέο", τις παλαιές μας αντιλήψεις με τις νέες μας κατανοήσεις, ώστε να ξεφύγουμε από τα ατομικά μας αδιέξοδα και να απελευθερωθούμε από τον εγκλωβισμό στις πλάνες και τις ψευδαισθήσεις.

Τη συνάντηση του παλαιού με το νέο, πάντα τη συνοδεύουν ο φόβος και οι ανυπόστατες προσδοκίες, η ταραχή και η προσπάθεια για έλεγχο μήπως και οι συνέπειες της συνάντησης θίξουν τα συμφέροντα και τις επιδιώξεις των κατεστημένων μέσα μας και έξω από εμάς δυνάμεων.

'Ολες αυτές τις αντιδράσεις πρέπει να τις αντιμετωπίζουμε με θάρρος, επιμονή και καρτερικότητα, με πίστη και ελπίδα, γνωρίζοντας πως όσο αυτές εμφανίζονται μπροστά μας, η μάχη δεν έχει τελειώσει, ο αγώνας δεν έχει κριθεί, και τα πράγματα συνεχίζουν να αλλάζουν και να μεταμορφώνονται.

Ας θυμόμαστε πως όσο στη ζωή μας εμφανίζεται ο φόβος και η ταραχή, υπάρχει κάποιο κομμάτι από τον παλαιό μας εαυτό που αγωνίζεται ακόμα για να συναντηθεί με τον νέο. Η απουσία αυτού του αγώνα, έχει ως αποτέλεσμα πολλές φορές μια εξωτερική ηρεμία. Γι'

αυτό, ας μην θεωρούμε πάντα την εμφάνιση αυτής της ηρεμίας ως δείγμα μιας εσωτερικής νίκης. Αντίθετα, ας διευκολύνουμε με κάθε τρόπο τον αγώνα για τη συνάντηση του παλαιού με το νέο, όποιες κι αν είναι για μας οι συνέπειες, και ας προσπαθούμε ταυτόχρονα να διευρύνουμε συνεχώς το νέο, μέσα μας αλλά και στο περιβάλλον της ζωής μας, ώστε το παλαιό να έχει κάτι να συναντήσει όταν θα καταφέρει να ολοκληρώσει την κίνηση του προς αυτό.

Κίμων Θεοδωρόπουλος

Ημερομηνία καταχώρησης: 4.12.2006